

1

MÍRA NA UNIFORMU

BRZY PO VZNIKU Impéria se začalo mezi jeho obyvateli říkat: *Radši se rozpadnout než sloužit na Belderone*. Někteří vykladači tohoto rčení hledali jeho původ mezi vojáky z Kamina, kteří bojovali po boku Jediů v klonových válkách; jiní mezi prvními kadety-absolventy imperiálních vojenských akademií. Kromě toho, že průpovídka vyjadřovala přezíravý postoj vůči těm, kdo sloužili na planetách daleko od Jádra, naznačovala zároveň, že podle toho, kde člověk sloužil, se dalo usuzovat na jeho význam. Čím blíže Coruscantu byl umístěn, tím větší byla jeho cena pro Impérium. I když v samotném Coruscantu většina vojenských osob dávala přednost bydlení dále od Paláce než někde na dohled císařova bdělého oka.

Pro zasvěcené osoby bylo tudíž nepochopitelné, že měl být Wilhuff Tarkin vyslán na neobydlený měsíc v bezejmenné soustavě kdesi ve vzdálené oblasti Vnějšího okraje. Nejbližšími světy, které stály za řeč, byly pouštní planeta Tatooine a stejně nehostinná Geonosis, na jejímž spáleném povrchu začaly klonové války a která byla od té doby jakýmsi vesmírným bludným balvanem, o jehož existenci měl tušení pouze zasvěcený okruh císařských učenců a technických odborníků. Co asi mohl bývalý admirál a generálův pobočník provést, že byl náhle vyslán na misi mnohými považovanou spíš za vyhnanství? Jaká nekázeň či služební opomenutí asi přiměly císaře, aby se zbavil muže, jehož na konci války

osobně povýšil do hodnosti moffa? Tarkinovými kolegy ode všech zbraní se rychle začaly šířit nejrůznější zvěsti. Tarkin prý selhal při důležitém poslání ve Východních oblastech; pohádal se údajně císařem kvůli jeho pravé ruce Darthu Vaderovi; nebo si možná prostě vzal příliš velké sousto a teď pyká za svou nadměrnou ambicióznost. Nicméně ti, kdo znali Tarkina osobně, nebo dokonce věděli něco o jeho výchově a služební kariéře, měli jasno: Tarkin byl pověřen řízením utajovaného imperiálního projektu.

Ve svých vzpomínkách, které byly zveřejněny teprve mnoho let po jeho strašlivé smrti, Tarkin napsal:

Teprve po mnoha letech jsem si uvědomil, že roky, které jsem strávil na základně Sentinel, pro mě měly stejný význam jako má učednická léta na Planině mršin na Eriadu; že byly stejně důležité jako každá z bitev, jichž jsem se zúčastnil nebo v nich dokonce velel. Protože tam jsem dohlížel na proces, během něhož vznikaly zbraně a technika, které měly později umožnit zrod Impéria a zajistit jeho přežití. Vznik vesmírné mobilní bitevní stanice jako nedobytné pevnosti a symbolu věčné moci Impéria byl úspěch stejně významný jako objevy historických ras, které odhalily tajemství hyperprostoru a umožnily tak kolonizaci galaxie. Jediné, čeho lituji, je, že jsem nebyl tvrdší při realizaci projektu tak, aby byl uveden do života včas a aby byly už v zárodku zmařeny plány těch, kdo se pokoušeli sabotovat císařovy ušlechtilé úmysly. Obavy ze stanice, obavy z moci Impéria by byly představovaly dostatečnou odstrašující sílu.

Tarkin ve svých zápiscích ještě několikrát přirovnával svoji moc k moci císaře či Dartha Vadera, a proto i tak prostý úkol, jako bylo schválení návrhu nové uniformy, byl pro něho dobrým důvodem pořídit si oděv stejně typický jako plášť s kápí prvního nebo černá přilba druhého.

„Analýza trendů vojenské módy na Coruscantu ukazuje na elegantnější přístup,“ říkal protokolární droid. „Blůzy zůstávají dvouřadové s vysokým límcem, ale chybí vyztužená ramena a nárameníky. Kalhoty navíc už nejsou stejně široké

po celé délce nohou, nýbrž rozšířené kolem boků a stehen a dole zúžené, aby se daly snadno zastrčit do holínek na nízkém podpatku.“

„Chvályhodná změna,“ odtušil Tarkin.

„Dovoluji si tedy navrhnout, pane, širší kalhoty – ze standardní šedozelené látky, samozřejmě – a černé ohrnovací holínky. Blůza bude přepásaná a sahat bude do půli stehen.“

Tarkin úkosem pohlédl na stříbřité humanoidní tělo svého krejčího. „Sice dokážu ocenit nadšení pro krejčovské programování, na druhou stranu ale nemíním zavádět módní trendy na Coruscantu, ani nikde jinde. Chci jen uniformu, která mi *padne*. Hlavně holínky. Hvězdy vědí, že moje nohy urazily víc kilometrů po palubách hvězdných destruktorů než po pevné zemi, dokonce i v zařízeních jako je tohle.“

Droid RA-7 nesouhlasně naklonil lesklou hlavu na stranu. „Existuje zásadní rozdíl mezi uniformou, která takzvaně padne, a uniformou, která jejímu nositeli sluší – pokud chápete, co mám na mysli, pane. Dovoluji si rovněž podotknout, že jako guvernér sektoru si můžete dovolit být poněkud, řekněme, *odvážnější*. Když ne barvou, tedy druhem látky, délkou blůzy, stříhem kalhot.“

Tarkin mlčky uvažoval o droidových připomínkách. Léta strávená ve službě na lodích i na pevnině pár oblekům a vojenským uniformám, které vlastnil, dvakrát neprospěla a nikdo na základně Sentinel si jistě nedovolí kritizovat případné odchylky od normy.

„Dobře,“ svolil nakonec, „tak mi to předved’.“

Měl na sobě přiléhavý trikot olivově hnědé barvy, který mu zakrýval tělo od krku po kotníky a skrýval jizvy, jež na něm zanechaly střely z blasterů, následky pádů a drápy šelem. Tarkin stál na nízké kruhové plošině před zhotovitelem oděvů, jehož laserová čidla mu útočila na tělo a brala a zaznamenávala míry s přesností na zlomky milimetru. S roztaženými nohama a rukama připomínal sochu na podstavci nebo terč, který se náhle vztyčil před družstvem střelců. Vedle zhotovitele stál holostůl, který nad svým povrchem vy-

tvářel Tarkinův hologram v životní velikosti oblečený do uniformy, jejíž podoba se měnila podle tichých droidových pokynů, a který se mohl podle potřeby otáčet nebo zaujímat různé postoje.

Zbytek skromného Tarkinova příbytku tvořil kavalec, skříň, posilovací stroj a lesklý stůl obklopený několika polstrovanými otáčecími židlemi a dvěma obyčejnými. Měl černo-bílý vkus, potrpěl si na čistotu, dokonalé uspořádání a nesnášel nepořádek. Velkým průzorem bylo vidět přes osvětlenou čtvercovou přistávací plochu na mohutný generátor štítu a za ním na řetězec pustých kopců uspořádaných do tvaru písmene U, mezi nimiž se ukrývala základna Sentinel. Na přistávací ploše stály dva větrem ošlehané raketoplány a Tarkinova osobní loď *Mrchožrout*.

Na měsíci, který hostil Sentinel, byla takřka standardní gravitace, ale jinak to byl chladný a nehostinný kout galaxie. Izolovaný satelit byl zahalen do toxické atmosféry, jeho povrch bičovaly časté bouře a vypadal stejně bezbarvě jako Tarkinova kajuta. I teď se z horského hřbetu hnala prudká vichřice, která vrhala proti průzoru mračna kamení a štěrk. Obyvatelé základny tomu říkali „těžký déšť“, jen aby aspoň trochu pozvedli ponurou náladu, kterou tyto bouře vyvolávaly. Většinu tmavého nebe zabíral plynný obr, kolem kterého měsíc obíhal. Za dlouhých dnů, kdy na měsíc dopadaly paprsky vzdáleného žlutého slunce soustavy, se jeho povrch leskl tak silně, že to lidské oči nesnesly a průzory na základně musely být uzavřeny nebo odstíněny.

„Co tomu říkáte, pane?“ zeptal se droid.

Tarkin sledoval svého barevného holo-dvojníka a spíš než na pozměněnou uniformu se soustředil na postavu, která ji měla na sobě. V padesáti letech byl hubený až vychrtlý, kdysi kaštanové vlasy měl už notně prokvetlé šedinami. Stejně geny, které mu daly modré oči a rychlý metabolismus, ho také vybavily vpadlými tvářemi, jež dodávaly jeho obličejí vzhled masky. Úzký nos vypadal delší díky koutům ve vlasech, které se od konce války ještě zvýraznily. Široká ús-

ta s tenkými rty mu lemovaly hluboké vrásky. Mnozí považovali jeho tvář za přísnou, i když on sám ji hodnotil jako zadumanou nebo snad výraznou. Co se týkalo jeho hlasu, bavilo ho, když lidé přisuzovali jeho arogantní tón výchově na Vnější okraji a tamějšímu přízvuku.

Prohlédl si hladce oholenou tvář z obou stran a zvedl bradu. Založil si ruce na prsou, pak si je dal za záda a nakonec zaujal polohu s rukama v bok s pěstmi opřenými o kyčle. Napřímil tělo do plné, lehce nadprůměrné výšky, a nasadil vážný výraz s bradou podepřenou pravou rukou. V říši bylo jen málo osob, kterým musel vzdávat čest, jedné však byl povinen se klanět, a tak to vyzkoušel, uctivě, avšak ne zas tak hluboko, aby to vypadalo podlézavě.

„Odstraň horní záložky na holínkách a sniž podpatky,“ poručil droidovi.

„Jak si přejete, pane. Standardní duraniové podpatky a špičky?“

Tarkin přikývl.

Sestoupil z plošiny a vykročil ze změti laserových paprsků. Pak začal obcházet hologram a prohlížel si ho ze všech stran. Během války se mu blůza uniformy po přepásání na prsou a na boku vždy trochu vyboulila na stranu, kdežto nyní byla rovně, což plně vyhovovalo Tarkinově posedlosti symetrií. Těsně pod oběma rameny byly úzké kapsičky určené pro krátké válečky se zakódovanými informacemi o jejím nositeli. Nalevo na prsou byla připevněna destička se dvěma řadami barevných čtverečků, která označovala jeho hodnost.

Medaile a stužky k vyznamenáním neměly na uniformě co dělat. Tak to bylo v imperiálním vojsku zvykem. Císař pohrdal jakoukoli okázalostí, a to i u válečných hrdinů. I tam, kdy by si jiný vůdce nejspíš oblékl oděv z nejlepšího syntetického hedvábí, dával císař přednost plášti ze zeydové látky, často opatřenému kápí, pod níž skrýval svoji potměšilou, krutou, asketickou tvář.

„Je to tak lepší?“ zeptal se droid poté, co jeho obuvnic-

ký program zadal do holoprojektoru požadované změny na holínkách.

„Lepší,“ odvětil Tarkin, „až snad na opasek. Chci mít uprostřed přezky důstojnický kotouček a stejný na velitelské čapce.“ Už-už se chystal vydat podrobné instrukce, když vzpomínka z dětství zavedla jeho myšlenky na jinou kolej, až pobaveně vyprskl.

Bylo mu tenkrát asi jedenáct. Měl na sobě vestu se spoustou kapes, kterou pokládal za dokonalý oděv pro výpravu na Planinu mršin. Když ji uviděl jeho prastrýc Jova, ústa se mu roztáhla od ucha k uchu a dal se do smíchu, který byl současně strýčkovsky shovívavý i hrozivý.

„*Ještě líp by ti slušela, kdyby na ní byla krev,*“ prohlásil tenkrát Jova.

„Je na tom návrhu něco k smíchu?“ polekal se droid.

Tarkin zavrtěl hlavou. „Ne, opravdu ne, věř mi.“

Pošetilst zkoušení uniformy mu neunikala. Uvědomoval si, že se jen snaží uniknout před starostmi kvůli nejrůznějším odkladům, které ohrožovaly vývoj bitevní stanice. Dodávky z výzkumných stanic se opožďovaly; zahájení těžby na asteroidech kolem Geonosis se ukázalo být neproveditelné; termíny dokončení staveb inženýři a vědci zodpovědní za projekt nestihli; konvoj s životně důležitými komponenty ještě nedorazil...

Do nastalého ticha vztekla zabušila na průzor vichřice.

Základna Sentinel byla bezpochyby jedním z nejdůležitějších předsunutých stanovišť Impéria. Přesto musel Tarkin neustále myslet na to, co by si asi pomyslel jeho prastrýc z otcovy strany – který mu kdysi řekl, že osobní sláva je jediná hodnota, o níž stojí za to usilovat –, kdyby věděl, že jeho nejúspěšnějšímu žákovi hrozí, že se stane pouhým úředníkem.

Pohled mu sklouzl zpět k hologramu, když zaslechl na chodbě před kajutou rychlé kroky.

Poté, co byl vyzván, aby vstoupil, do dveří vrazil Tarkinův blondatý růžolící pobočník a řízně zasalutoval.

„Naléhavá depeše ze stanice Rampart, pane.“

Tarkinův zachmuřený výraz vystřídaly obavy. Rampart bylo seřadiště, které se nacházelo ve směru k planetě Pii mezi Sentinelem a Jádrem. Odtamtud se vypravovaly zásobovací lodě na Geonosis, kde se stavěla vesmírná zbraň.

„Nebudu tolerovat žádná další zpoždění,“ začal.

„Chápu, pane,“ odvětil pobočník. „Ale tohle se netýká dodávek. Stanice Rampart hlásí, že byla napadena.“